

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. C.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem 602 00 Brno, Milady Horákové 13

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022 č. j. OAM-1001/ZA-ZA11-D07-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Rakouská republika.

2. Žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého konkrétního podkladu pro vydání rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že skutečně požádal o mezinárodní ochranu v Rakouské republice. Žalovaný pouze uvádí, že vychází ze záznamu otisku prstů zaznamenaném v systému EURODAC, ze kterého má vyplývat, že požádal o mezinárodní ochranu na území Rakouska. Žalobce poznamenal, že v průběhu správního řízení popřel podání žádosti o azyl v Rakousku. Ze samotného záznamu v systému EURODAC nevyplývá žádný projev vůle, kterou by projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu na území Rakouska. Záznam v systému EURODAC je akt vytvořený pracovníkem orgánu veřejné moci, který vkládá do uvedeného systému informace, ovšem nijak z tohoto nevyplývá samotný projev vůle podat žádost o mezinárodní ochranu, resp. existence uvedených otisků prstů neznámá bez dalšího, že byla žádost o mezinárodní ochranu na území Rakouska skutečně podána. Žalovaný byl za této situace povinen zjistit od příslušných orgánů Rakouské republiky, zda skutečně požádal o mezinárodní ochranu na území Rakouské republiky a zajistit si o tom písemné podklady. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že nedostatečně zkoumal, zda v Rakouské republice nedochází k systémovým nedostatkům při azylovém řízení. Žalobce dále uvedl, že v Rakousku nemá žádnou blízkou osobu, která by mu poskytla pomoc, k této zemi nemá žádné vazby. Jeho cílovou zemí byla Česká republika.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval. Zdůraznil, že v souladu s článkem 9 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 603/2013 ze dne 26. 6. 2013 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v tomto systému jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 11. 2022 v Rakouské republice. Rakouská republika je tak příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle článku 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Správní orgán se rovněž zabýval skutečností, zda v případě Rakouské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rakouské republiky. Rakouská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna

zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rakouská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Rakouská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalobci v Rakouské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Sám žalobce nijak nezpochybnil kvalitu azylového řízení v Rakousku. Důvodem opuštění Rakouské republiky byl jeho záměr podat žádost o mezinárodní ochranu v jiném státě.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
8. Podle čl. 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného Nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
9. Podle čl. 17 Nařízení č. 604/2013 odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí

země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný.

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 10. 11. 2022. V rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2022 uvedl, že během cesty z Turecka do České republiky jej na území Rakouské republiky kontrolovala policejní hlídka. Ta jej legitimovala a dopravila do zařízení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tam byl dotazován na podrobnosti týkající se jeho cesty do Evropské unie. V zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu setrval 1 den a následně byl policií dopraven zpět do Vídně. Ve Vídni jej policie propustil a on pokračoval dále vlakem do České republiky. Zde kontaktoval své krajany, kteří mu poradili, jakým způsobem požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu pobytu v Rakouské republice se nesetkal s žádným problémem. Byl si vědom toho, že v cestě do České republiky pokračuje neoprávněně. V Rakouské republice nesetral, protože od počátku mířil do České republiky. Česká republika je pro něj bezpečnou zemí. Nemá žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl odcestovat zpět do Rakouské republiky. Raději by ale setrval v České republice. Zde ani v jiné členské zemi Evropské unie nemá žádné příbuzné, ani jiné blízké sociální vazby.
11. Ze správního spisu se dále podává, že 10. 11. 2022 byly žalobci sejmuty otisky prstů a zaslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 11. 2022 v Rakouské republice. Na základě této skutečnosti žalovaný 11. 11. 2022 požádal Rakouskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal žalobce v České republice. Dvoutýdenní lhůta stanovená článkem 25 odst. 1 a odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady na odpověď Rakouské republiky uplynula dne 26. 11. 2022. Na tomto místě soud uvádí, že dle článku 25 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, pokud není dodržena dvoutýdenní lhůta podle odst. 1 tohoto článku, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
12. Systém EURODAC byl zřízen dle článku 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 o zřízení systému „EURODAC“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnávání údajů s údaji systému EURODAC pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Dle článku 1 uvedeného nařízení účelem systému EURODAC je pomoci při určování členského státu, který je na základě nařízení (EU) č. 604/2013, příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, a jinak usnadňovat uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 za podmínek stanovených v tomto nařízení. Podle odst. 2 citovaného článku, toto nařízení rovněž stanoví podmínky, z nichž mohou určené orgány členských států a Evropský policejní úřad (Europol) požádat o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji uloženými v ústředním systému pro účely vymáhání práva.

13. Z článku 9 odst. 1 citovaného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 plyne, že každý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu staršího 14 let a co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od podání žádosti o mezinárodní ochranu podle článku 20 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013, předá tyto otisky spolu s údaji uvedenými v článku 11 písm. b) – g) tohoto nařízení ústřednímu systému. Dle odst. 5 tohoto článku ústřední systém automaticky předá shodu nebo negativní výsledek porovnávání členskému státu původu. Dojde-li ke shodě, předá pro všechny soubory údajů odpovídající shodě údaje uvedené v článku 11 písm. a) – k), v případě potřeby spolu s označením uvedeným v článku 18 odst. 1. Podle článku 11 tohoto nařízení se v ústředním systému zaznamenávají kromě jiného údaje o otiscích prstů, členský stát původu, místo a datum podání žádosti o mezinárodní ochranu.
14. Podle Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR publikovaného pod č. 61/2006 Sb. m. s. Ministerstvo zahraničních věcí 9. 12. 2005 podepsalo Správní ujednání mezi Ministerstvem vnitra České republiky a Spolkovým Ministerstvem vnitra Rakouské republiky o praktických způsobech provádění nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro učení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Podle článku 6 uvedeného správního ujednání odst. 1 a 2, příslušné orgány smluvních stran mezi sebou komunikují prostřednictvím elektronické komunikační sítě Dublinet ve smyslu článku 15 prováděcího nařízení. Ve vzájemném styku při provádění tohoto správního ujednání, Nařízení, Prováděcího nařízení, Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 ze dne 11. 12. 2000 o zřízení systému „EURODAC“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy a Nařízení Rady (ES) č. 407/2002, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k Nařízení (ES) č. 2725/2000 o zřízení systému „EURODAC“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy, příslušné orgány smluvních stran používají anglický jazyk.
15. Z citované právní úpravy zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný postupoval správně, pokud jeho zjištění o tom, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 11. 2022 v Rakouské republice, vycházel ze systému EURODAC a nebylo jeho povinností, aby si údaje v tomto systému dále ještě ověřoval u příslušných orgánů Rakouské republiky. Členské státy při určování členského státu, který je na základě Dublinské úmluvy příslušný pro posouzení žádosti o azyl podané v členském státě, vycházejí právě z předmětného systému EURODAC, který byl pro tento účel zřízen. K tomu soud dále poznamenává, že žalobce v průběhu pohovoru uvedl toliko to, že si není vědom podání žádosti o azyl v Rakouské republice. Podání žádosti tedy výslovně nepopřel.
16. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zkoumal, zda v Rakouské republice nedochází k systémovým nedostatkům při azylovém řízení. Touto otázkou se žalovaný dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí a s jeho závěry se soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. Dle názoru soudu neexistují žádné důkazy o tom, že by v Rakouské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli článek 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ostatně nic takového ani žalobce v žalobě netvrdí. Posouzení žádosti žalobce v Rakouské republice nevede k vážné obavě ve smyslu článku 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Dublin III. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích rakouského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek.

17. Pokud jde o aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění) Nařízení Dublin III., podle něhož odchylně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, je třeba zdůraznit, že žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k úvaze o aplikaci článku 17 odst. 1 Nařízení Dublin III. zjištěny v dané věci nebyly, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Mezi první skupinu případů hodných zvláštního zřetele patří případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Obecně žalobcem deklarovaný kladný vztah k České republice k takovéto okolnosti nenáleží. Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III. typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz článek 3 odst. 2). Jde v první řadě o zkoumání, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky. Ani takovéto okolnosti v průběhu správního řízení zjištěny nebyly, ostatně nebyly žalobcem ani tvrzeny.
18. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 3. 2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně